

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστόν και πρώτον ἀπαριθμούντες χρόνον
ἐδρεύομεν και πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

ΧΩλα κι' ἐνιὰκόσα και δεκαεπτά,
κλέη Ρωμηροσύνης ἀληθῶς σεπτά.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρόξενε.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα και σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοῦσου τοιαυτῇ
ὅτι παλούμεν σώματα «Ρωμηροῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν φινάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ὁγδὴ Νομβρίου και δεκάτη,
ἐπέτειος θριάμβων λαμπροτάτη.

ΧΩλα τετρακόσαδέκα,
πάρε ξύλο και παλέκα.

Φασουλῆς και Περικλέτος ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.— Μέσα σ' τοῦ κόσμου
τὴν παραϊάλη
κυττάζω μπρός μου
Δόξα μεγάλη.

Σύπανα ν' ἀκούσης
τραγουδιὰ Μούσης,
ποῦ μάς γελᾷ.

Ποιὰ κατεβαίνει
ἀσπρα νύμμενη
ἀπὸ ψηλά;

Ἡ Δόξα τούτη
ἔξω, τσιφούτη,
τί Δόξα νᾶναι;

Ἐμπρός της στήθι...
Σωτήρων πλήθη
τὴν προσκυνάς.

Ποιὰ Δόξα τάχα
νᾶναι, βοὲ χάχα;
νάπροχωρεῖ.

Στεφάνη πλέκει,
καὶ τοιμπλέκει
ἡ ἄστὴν βαρύνει.

Θέσταις μεγάλαις,
μπὰμ μπουῦ, τρεχάλαις,
χοροί, σαντούρια.

Τάχα, τσολιά,
νάναι παληά;
νάναι καινούρια;

Ὁραία κόρη,
ἔλα, προχώρει,
στάσου καρσί.

Μὲ λάλα χεῖλη
σ' ἐμὰς ὠμίλει,
πὲς μας τίς εἶ;

**Ἔρχεται μὲν Δόξα καὶ παραμελεῖ
ἔμπρὸς τὸν Περιεκέτο καὶ τὸν Φασου-**
[λῆ,

Δ. — Ἐγὼμ' ἐκεῖν' ἡ Δόξα, ποῦ βγῆκ' ἀπὸ Παλάτια
καὶ Ἀνατολῆς καὶ Ἐυρώπης ἐδάμψασι τὰ μάτια.
Ἐγὼμ' ἐκεῖν' ἡ Δόξα, ποῦ γάνασσα μαραλὰ
μὲ τρόπαια πολλὰ.

Ἐγὼμαι Δόξα πάνυ
καὶ ὕμνος κανεὶς δὲν φθάνει
γιὰ νὰ μὲ τραγουδήσῃ
οὔ Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

Κανένας τροβαδούρος πρῶτος καὶ τελευταῖος
γιὰ μὲ δὲν βροῦσαι λέξι...
ἔμπρὸς μου ποῦ ν' ἀνθέξῃ
Πίνδαρος καὶ Τυρταῖος;

Κόσμος ἔμπρὸς μου τρέχει
καὶ ἔντρομος θεωρεῖ
τὰ τρομερά μου κάλλι.

Κι' ἐνὶ χορδαῖς ἀνέχη
μὴ λύρα δὲν μπορεῖ
ἀξίως νὰ μὲ ψάλῃ.

Τὸ κάλλος μου κυττάτε
καὶ κάνετε μετάνοια
ἔμπρὸς τὸν ἀρχαῖο βράχο.

Καὶ διόλου μὴ ῥωτᾶτε
τοῦτα μου τὰ στεφάνη
ἢ ποιαὶς καινάλαις τάχω.

Κάνετε τόπο τώρα
σ' ἐμένα τὴν Σιγήρα,
καὶ πάλι νὰ κτυπήσω
καὶ ἑλπίδες νὰ σκορπίσω
σὲ κἀνὶ παλαβούς,
ἀρρώστους καὶ στραβούς.

Βαρδατέ νὰ περάσω,
βαρδατέ νὰ διαβῶ,
καὶ δυνατὰ νὰ δρώσω
καὶ εἰς ὕψη ν' ἀνεβῶ.

Ἴσ' ἀπάνω τὸ κεφάλι...
εἰμαι Δόξα σας μεγάλη,
εἰμαι Δόξα περσυνή,
Δόξα Νοεμβριανή.

Ἔσπασα πολλῶν κεφάλια, γάλασσ' πολλῶν φουλίαις
καὶ καθὼς τὴν Κλυταμνήστρα δεχθῶ χέρια ἑμὰ
[μένα ...
δλαις τῶν Ρωμηῶν ἢ δόξαις, καὶ ἡ καινούριαις καὶ
[παληαῖς
δὲν μποροῦν μαζὶ νὰ κάνουν ἄλλη μία σὰν καὶ ἐμένα

**Πρὸς τὴν Δόξαν εὐσταλῆς
τάδε λέγει Φασουλῆς.**

Φ. — Σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' τὴν κόψι
τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή,
σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' τὴν ὄψι,
ποῦ σὰν Λάμια μὰς θεωρεῖ.

Ἀπὸ κόκκαλα βγαλμένη
Ἠρακλάνηδον γερά,
χαῖρε χαῖρε, ξακουσμένη
καὶ πανόμνητη κυρά.

Ἐκεῖ μέσα, Μανταφιόρα,
κατοικοῦσες φλογερή,
καὶ ἑπερίμενες τὴν ὥρα
νάβγῃς ἔξω βροντερή,

Καρτερούσες ἐκεῖ πέτρα
νὰ μὰς γδάρῃς τὴν προβιά,
καὶ μὰς ἐσχιζαῖς φοβέρα
καὶ μὰς πλάκωνε σλαβιά.

Στοῦ πυρός τὸν καταρράκτη
μὲ μιὰ ῥάμη περισσὴ